

List preláta (november 2014)

Prelátov list sa tento mesiac zameriava na slávnosť Krista Kráľa a na Kristovo víťazstvo v dušiach, keď sú poddajné voči pôsobeniu Ducha Svätého.

10.11.2014

Moji milovaní, nech Pán ochraňuje moje dcéry a mojich synov!

Možno sa už opakujem, ale robím to zámerne: koľké vdaky musíme vzdávať Bohu každý deň za toľké dobrodenia, ktoré nám preukazuje, a

úplne chápem, že náš Otec často písal a hovorieval: ***semper in lætítia!***, keď videl, ako nám nebesá žehnajú.

Vieme o mnohých milostiach, ktoré Boh udelil na príhovor blahoslaveného Álvara v týždňoch, ktoré uplynuli od 27. septembra. Znovu vidíme, ako svätosť zažiari, keď ju Cirkev uzná v niektorom zo svojich synov. Niekedy ju nevnímame, pretože sa rozptyľujeme a nedoceňujeme túto Božiu prítomnosť. Dcéry a synovia moji, presvedčme sa, že viera nám pomáha kráčať pevne uprostred premenlivosti dejín: Prozreteľnosť všetko riadi smerom k plnosti Božieho kráľovstva, ktoré Ježiš Kristus zriadil na zemi.

Je na nás kresťanoch, aby sme sprítomňovali plody vykúpenia, ktoré Ježiš Kristus nesmierne bohato uskutočnil svojím životom, smrťou, vzkriesením a nanebovstúpením. A

prosíme o to na príhovor dona
Álvara, keď Boha prosíme, aby sme
dokázali premieňať *všetky okamihy a
okolnosti svojho života na príležitosť
milovať tá a slúžiť kráľovstvu Ježiša
Krista.*

Rozšíriť Kristovo kráľovstvo do
všetkých končín zeme, na ľudí, ktorí
teraz žijú, aj na tých, ktorí ešte len na
svet prídu, to je úžasná úloha –
skutočné božské a ľudské
dobrodružstvo – ktorú Pán uložil
všetkým kresťanom, keď apoštolom
prikázal: *chodte do celého sveta a
ohlasujte evanjelium celému
stvoreniu*¹.

S akou pedagogickou neúnnavnosťou
nám to predkladal na úvahu sv.
Josemaría! Aby sa takýto zámer
mohol stať skutočnosťou, živíme v
sebe túžbu každý deň posilňovať
apoštolský náboj, prosiť Pána, aby
svojho Ducha zoslal na všetkých ľudí
a rozdrvil všetky prekážky, ktoré by

sme voči jeho pôsobeniu mohli stavať vo svojich dušiach.

Toto úsilie nesmie zostať preludom, musíme si osvojiť veľmi osobným spôsobom to známe **chceme, aby Kristus kraloval**, ktoré sa ozývalo v srdci nášho Otca už od začiatkov Opus Dei, a ktoré nám opakoval don Álvaro. Od chvíle, keď poznal Dielo, prenikal stále hlbšie do bohatstva vnútorného života svätého Josemaríu, a tak vychutnával a miloval tie strelné modlitby nášho zakladateľa: *Regnáre Christum vólumus!; Deo omnis glória!; Omnes cum Petro ad Iesum per Mariám!* Tieto jasné a náročné súradnice konania podnecovali v blahoslavenom Álvarovi potrebu nechať kralovať Krista vo svojom srdci tým, že bude všetku slávu dávať Bohu v plnom spojení s Cirkvou a s pápežom na príhovor Preblahoslavenej Panny Márie, a bude sprevádzať ľudstvo.

Sú to úvahy, ktoré sa ukazujú byť ako veľmi vhodné pre tento mesiac, keď sa pripravujeme na slávnosť Krista Kráľa. Každého jedného z nás sa náš Otec pýta: **Kde je ten Kráľ? Kde je Kristus, ktorého chce Duch Svätý utvárať v našej duši? Nemôže byť v pýche, ktorá nás odlučuje od Boha, nemôže byť v nedostatku lásky, ktorý nás izoluje. Tam Kristus byť nemôže, lebo tam človek zostáva sám** ². Boh túži kralovať predovšetkým v našom uvažovaní, v slovách, skutkoch a konaní. **Ale čo by sme mu asi odpovedali** – pokračuje náš Otec –, **keby sa nás spýtal: „A ako ma ty necháš v sebe kralovať?“** Ja by som mu odpovedal, že k tomu, aby u mňa kraloval, potrebujem hojnosť jeho milosti. Jedine tak aj to posledné zabúšenie srdca, posledný výdych, najobyčajnejší pohľad, to najobyčajnejšie slovo, tá najjednoduchšia myšlienka, bude

vyjadrovať slávne Hosana na počesť môjho Krista Kráľa ³

Keď sa modlíme Otče náš, prosíme o príchod Božieho kráľovstva: *advéniat regnum tuum*⁴. Aj keď vieme, že je už prítomné vo svete – *Dei intra vos est*⁵, Božie kráľovstvo je medzi vami –, ešte sa musí prejaviť vo svojej plnosti. Podľa slov nášho Pána, toto kráľovstvo sa správa ako semienko, ktoré rastie ticho uprostred poľa, aj keď spoločne s pšenitou sa objaví aj kúkoľ, ktorý zasieva nepriateľ; a s pomocou kvasu sa tá najlepšia múka premení na chutný chlieb. Týmito podobnosťami Ježiš Kristus vykladá povahu Božieho kráľovstva pre všetky obdobia dejín, aj pre to naše. A pretože jeho kráľovstvo nie je z tohto sveta⁶, neprejavuje sa hlučne a okázalo, aj keď je na zemi prítomné a stále rastie až do svojho slávneho zjavenia na konci čias.

„Toto Kristovo dielo je vždy tiché, nie je okázalé. Práve v pokore byť Cirkvou, žiť každý deň Evanjelium, rastie ten veľký strom skutočného života. Týmito pokornými začiatkami nás Pán povzbudzuje, aby sme, rovnako v pokore Cirkvi v súčasnosti, v chudobe nášho kresťanského života, dokázali odhaľovať jeho prítomnosť a mať tak odvahu vychádzať mu v ústrety a sprítomňovať na tejto zemi jeho lásku, ktorá je silou pokoja a skutočného života"⁷. Aj keď v dejinách nechýbajú udalosti, ktoré akoby svedčili o opaku, toto dopustenie nebies je spôsobom, akým koná Boh, ktorý chce uskutočniť svoj plán spásy „pri rešpektovaní našej slobody, pretože láska, vo svojej vlastnej prirodzenosti sa nemôže vnucovať. Preto Cirkev je v Kristovi miestom prijatia a sprostredkovania Božej lásky. Z tohto pohľadu je jasne vidieť, ako svätosť a misijná povaha Cirkvi predstavujú

dve strany tej istej mince: len
nakolko je svätá, teda nakolko je plná
Božej lásky, môže Cirkev plniť svoje
poslanie. A práve pre túto úlohu si ju
Boh vyvolil a posvätil ako svoje
osobné vlastníctvo"⁸.

Ježiš Kristus je Kráľ vesmíru kvôli
svojmu vteleniu a svojmu víťazstvu
na Kríži⁹. A prefácia zo slávnosti nám
predstavuje niektoré vlastnosti tohto
kráľovstva: *kráľovstva pravdy a
života, kráľovstva svätosti a milosti,
kráľovstva spravodlivosti, lásky a
pokoja*¹⁰. V týchto výrazoch
objavujeme rozličné prejavy
Kristovho víťazstva, keď sa duše
ukazujú byť poddajné pôsobeniu
Ducha Svätého. Tieto výrazy nám
pomôžu pripraviť sa na tento veľký
sviatok, v ktorom obnovíme
zasvätenie Opus Dei najsvätejšiemu a
milosrdnému Srdcu Ježišovmu.

*Kráľovstvo pravdy a života. Tak to dal
najavo Ježiš Pilátovi: Ja som kráľ. Ja*

*som sa na to narodil, a preto som prišiel na svet, aby som vydal svedectvo o pravde. Každý, kto je z pravdy, počúva môj hlas*¹¹. Rímsky prokurátor nechcel počúvať Ježišove slová. *Quid est veritas?*¹², čo je to pravda? , odpovedal s nechutou, keď sa Učiteľovi otočil chrbtom. Dnes sa to isté deje na mnohých miestach. Nechýbajú ľudia, ktorí smutne zavrhnú Pravdu, nepripúšťajú, že len Kristus je tá *Cesta, Pravda a Život*¹³. A zostávajú v temnote hriechu.

Naprávajme to najhoršie zlo, aké sa môže stvoreniu prihodiť: dobrovoľne sa uzavrieť voči Pravde a Životu, ktorým je Kristus, pretože srdce sa zatvrdí v zle a zabráni pôsobeniu uzdravujúcej milosti Utešiteľa. Pápež, svätý Ján Pavol II. napísal, že pôsobenie Ducha Svätého „nachádza v duši človeka, ktorý sa nachádza v takom stave, vnútornú prekážku, akúsi nepriepustnosť svedomia,

duševné rozpoloženie akoby utvrdené slobodnou vôľou (...). V našej dobe tomuto postoju myslí a srdca zrejme zodpovedá *strata zmyslu pre hriech* (...), ktorá ide ruka v ruku so „stratou zmyslu pre Boha“¹⁴.

Zároveň majme na mysli, že Božia moc je nekonečne väčšia, než tyrania hriechu. Neponechávajme ani najmenšiu škáročku pre osobnú malomyselnosť, keď okolo seba vidíme tolké zabúdanie na Boha a pohrdanie jeho prikázaniami.

Prosme Najsvätejšiu Trojicu, nech nás táto prázdnota nezasiahne, viac sa utiekajme k moci Ducha Svätého, aby sme demaskovali hriech a do srdcí vliali svätosť. On, ako učí Pán, *ukáže svetu, čo je hriech, čo spravodlivosť a čo súd*¹⁵. Vierou budme presvedčení, že *Boh neposlal svojho Syna na svet, aby svet odsúdil, ale aby skrze neho bol svet spasený*¹⁶. A vtedy „usvedčovať o tom, čo sa týka

hriechu a spravodlivosť – hovorí sv. Ján Pavol II. – má za svoj cieľ spásu sveta a spásu ľudí¹⁷.

Sv. Josemaría nám ukazoval vhodnú cestu k spolupráci na nastolení Kristovho kráľovstva navzdory prekážkam: všetci viete, že v živote sveta aj v živote Cirkvi sú ťažkosti. Že tieto ťažkosti od nás vyžadujú – od nás všetkých – počínať si lepšie, byť vernejší. Že v týchto chvíľach nevernosti Pán očakáva od každého z vás a od mňa, vernosť, lásku. Že musíme zostať pokojní, že všetky rozbúrené vody sa stíšia, kal klesne až na dno a voda zostane pitná. A že tie hory, ktoré sa zdá, že nám nedovoľujú vidieť horizont, sa znížia: montes sicut cera fluxérunt a facie Domini (Žl 96 [97], 5), hovorí Písmo, hory, ako keby boli z vosku, sa rozplynú pred Božím zámerom. Pretože Boží zámer je zámer lásky a

***milosrdenstva. Misericórdia
Dómini plena est terra(Žl 32 [33],
5), zem je plná Božieho
milosrdenstva. Pán nás veľmi
miluje, každého z vás aj mňa, ale
bude nás milovať viac, keď budme
milovať jeho Cirkev, ktorá je našou
Matkou a ktorá je strápená¹⁸.***

*Kráľovstvo svätosti a milosti: ďalšia
charakteristika Božieho kráľovstva,
dôsledok toho, keď sa človek priľne
ku Kristovi, Pravde a Životu.*

*Pôsobením Ducha Svätého sa pri
krste kresťan premení na Božie dieťa
a v ďalších sviatostiach – obzvlášť v
Eucharistii – sa viac a viac stotožňuje
s Ježišom Kristom, až tak, že môže
povedať so svätým Pavlom: Už
nežijem ja, ale vo mne žije Kristus. Ale
život, ktorý teraz žijem v tele, žijem vo
viere v Božieho Syna, ktorý ma miluje
a vydal seba samého za mňa¹⁹. Toto
stotožnenie berie ohľad na osobitosť
každého človeka: **musíme byť
natolko rozdielni, ako sú rôznorodí***

nebeskí svätí, pretože každý má svoje úplne jedinečné osobné rysy. – A zároveň natolko podobní jeden druhému, ako svätí, ktorí by neboli svätými, keby sa každý z nich nebol stotožnil s Kristom²⁰.

Dnešný sviatok, slávnosť Všetkých svätých, nám ukazuje úžasnú jednotu a rozličnosť, ktoré sú vlastné kresťanskému životu. Blahorečenie dona Álvara a Pavla VI. pred niekoľkými dňami, sú tiež prejavom obdivuhodného Božieho pôsobenia, ktoré posväcuje svoje deti k sláve Božej a k dobru Cirkvi. Preto **radosť evanjelia je radosťou, ktorú nám nič a nikto nikdy nevezme (por. Ján 16,22). Nešváry nášho sveta – a nešváry Cirkvi – by nemali byť zámienkou k oslabeniu nášho nasadenia a našej horlivosti. Považujme ich za výzvu k rastu. Pohľad viery je navyše schopný rozpoznať svetlo, ktoré Duch Svätý vždy šíri uprostred temnôt (...).**

Naša viera má byť schopná uvidieť víno, na ktoré sa môže voda premeniť, a pšenicu rastúcu medzi kúkolom. Päťdesiat rokov po Druhom Vatikánskm koncile, aj keď zakúšame bolesť nad úbohosťami našej doby a sme ďaleko od naivného optimizmu, nesmie väčší realizmus znamenať menšiu dôveru v Ducha, ani menšiu veľkodušnosť²¹.

Táto istota viery osvecuje temnoty, ktoré sa občas zdá, ako keby nad ľudstvom hustli. Boh môže viac! On vo svojej nekonečnej múdrosti a všemohúcnosti má schopnosť vyťažiť dobro zo zla, a preto viera je koreňom nadprirodzeného optimizmu, veľmi dôležitého, ktorý má kresťana vždy viesť. Duch Svätý je skutočne naším *Utešiteľom*, naším advokátom, ktorý nás bráni, ako to vyjadruje tento výraz.

Keď sa Božie kráľovstvo usadí v hĺbke duše, deje sa to, čo nazýva prefácia svätej omše z Krista Kráľa: skrze osobný apoštolát sa prejavuje ako *kráľovstvo spravodlivosti, lásky a pokoja*. Vtedy zo srdca kresťana vytryskne spravodlivosť a milosrdenstvo, ktorými sa nakazia aj ďalší ľudia, a potom tým nasiaknu aj ľudské štruktúry. A my Božie deti, ktoré rozpoznajú tento dar, sa slovami nášho zakladateľa premeníme na **rozsievačov pokoja a radosti**.

Zajtra slávime pamiatku verných zosnulých. Budme veľkorysí v ponúkanej pomoci – na prvom mieste vo svätej omši – dušiam v očistci, obzvlášť tým, ktoré to najviac potrebujú. Dojíma ma pri pomyslení na to, ako náš Otec miloval tých, ktorí nás predišli v pozemskom putovaní a aký mal k nim vzťah: so svojimi dcérami a svojimi synmi, so svojimi rodičmi a súrodencami a – s tou istou náklonnosťou – tiež s tými našimi, so

všetkými dušami v očistci, svojimi **dobrými priateľkami**. Bolo hmatateľné to jeho presvedčenie, že *vita mutatur, non tollitur*²², život sa neodníma, len mení, keď sme nasledovali Pána.

S radosťou vám oznamujem, že tretieho tohto mesiace pôjdem do Moskvy. Už teraz ma svojou modlitbou sprevádzajte na tejto ceste. A v sobotu 8. novembra vysväťím za diakonov 32 vašich bratov. Modlite sa za nich, aby boli svätí, a za všetkých služobníkov Cirkvi od pápeža až po posledného čerstvo vysväteného a každého z nich vrúcne milujme. 28. novembra, na výročie zriadenia Diela ako osobnej prelatury, budeme obzvlášť ďakovať Najsvätejšej Trojici za definitívne právne usporiadanie Opus Dei, tejto čiastočky Cirkvi, ktorú tvoríme kňazi a laici, a ktorá tak uľahčuje našu službu Cirkvi a dušiam.

Pokračujte v modlitbe za plody
nedávnej mimoriadnej synody
biskupov a za všetky ostatné moje
úmysly.

So všetkou láskou vás žehná

váš Otec

+ Javier

Rím, 1. novembra 2014.

1Mk 16, 15.

2Sv. Josemaría, *Íst' s Kristom*, č. 31.

3Tamtiež, č. 181.

4Mt6, 10.

5Lk17, 21.

6Por. *Ján* 18, 36.

7Benedikt XVI., *Homília*, 15-VI-2008.

8Tamtiež.

9Por. Pius XI., encyklika *Quas primas*, 11-XII-1925.

10 Rímsky misál, Slávnosť Ježiša Krista Kráľa, *Prefácia*

11Ján 18, 37.

12*Tamtiež*, 38.

13Ján 14, 6.

14Sv. Ján Pavol II., encyklika *Dominum et vivificantem*, 18-V-1986, č. 47.

15*Ján*16, 8.

16*Ján*3, 17.

17Sv. Ján Pavol II., encyklika *Dominum et vivificantem*, 18-V-1986, č. 27.

18Sv. Josemaría, Poznámky z rodinného stretnutia, 11-XI-1972.

19*Gal*2, 20.

20Sv. Josemaría, *Cesta*, č. 947.

21Papež František, apoštolská exhortácia *Evangelii gaudium (Radost evanjelia)*, 24-XI-2013, č. 84.

22Rímsky misál, Prefácia za zosnulých I.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/list-
prelata-november-2014/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/list-prelata-november-2014/) (07.08.2025)